

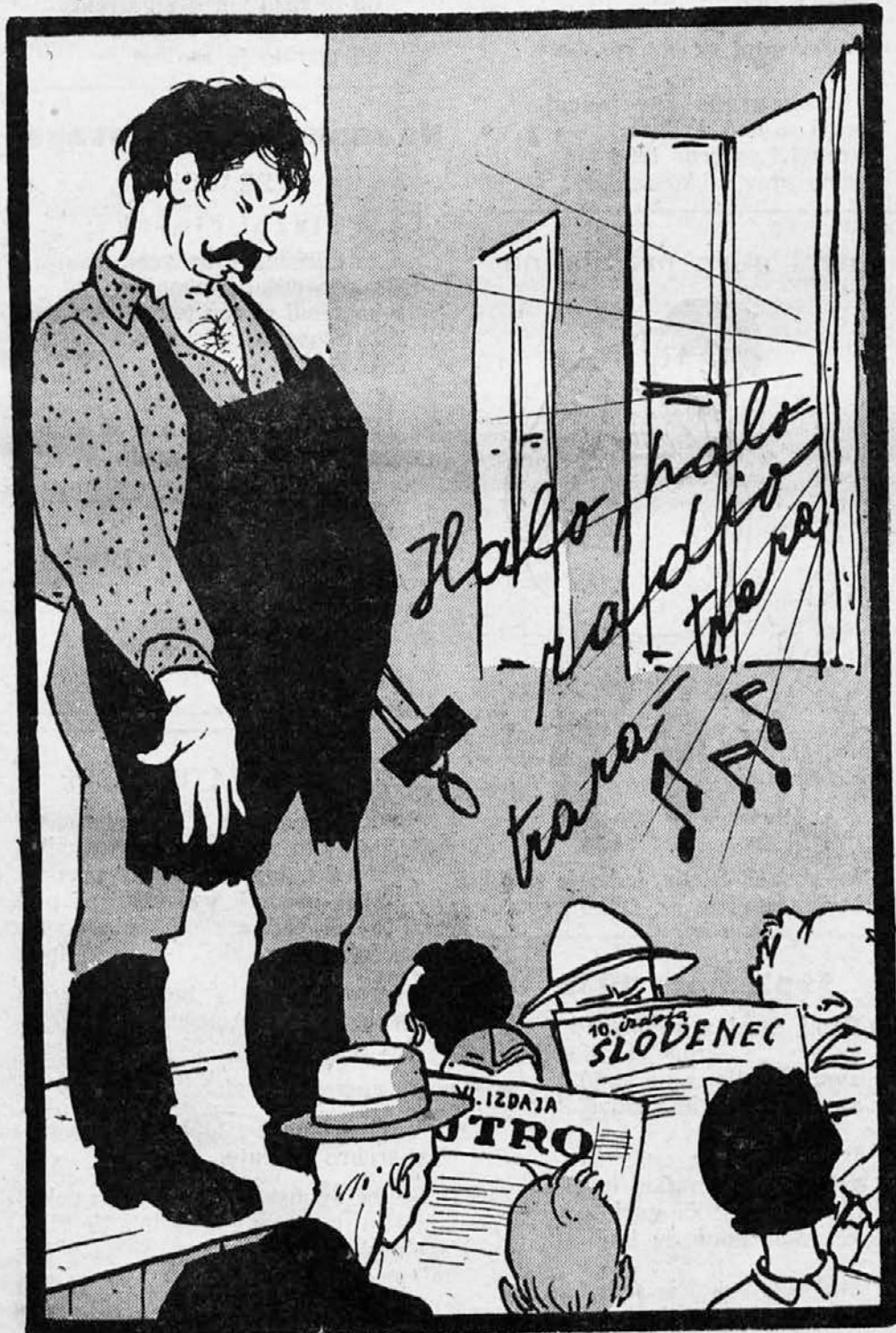
IOTI·LISTI

LETO II. LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO ŠTEV. 15

Tekoči račun pri Poštnem čerkovnem uradu v Ljubljani, štey. 10.644. Naročnina četrletno din 9.—, polletno din 16.—, celoletno din 30.—.

Najboljši odgovor

na vsa politična ugibanja v današnjem času Vam daje kovač Smola v Nestroy-evih „Utopljenicah“:

„V teku dogodkov Vam bo postalo vse jasno!“

Dognanja:

ČUDNI POJAVI NA POKOPALIŠČU

Na grobu Karla Marxa v Londonu je bilo opaziti zadnji čas nekaj prav čudnih dogodkov. Zemlja na grobu je v stalnem valovanju. Za sedaj še ne vedo, ali so v zemlji krti ali pa se Marx v grobu obrača.

RUMUNSKÉ CESTE

Rumunija je izjavila, da ne verjame, da bi jo kdo napadel. Če napadalec ne bi zadržala rumunska nevtralnost, pa bi ga gotovo — slabo stanje rumunskih cest, po katerih nobena motorizirana armada ne bi mogla prodreti. V zvezi s to objavo so bila razpuščena vsa društva za zidavo cest.

VELIKOPOTEZNA AKCIJA DRUŠTVA NARODOV

Društvo narodov je začelo z širokopotezno akcijo, ki bo v sedanjih časih gotovo dosegla velik uspeh. Društvo narodov bo delilo brezplačno otrokom do 5. leta — čokolado z napisom »Dobra tetka Ženeva«, otrokom od 6. do 14. leta pa modele jadralnih letal, model »Ženeva«. — Smatrajo, da bo ta akcija v sedanji razburkani dobi vsaj pri najmlajših utrdila vero v ženevsko ustanovo.

NEMŠKI ULTIMATUM

Zvedeli smo, da je Nemčija predložila Franciji ultimatum, v katerem zahteva, da prično Francozi tekom 24 ur s streljanjem, ali pa si poišče Nemčija drugega sovražnika.

POLJSKA GIMNASTIKA

Na Poljskem se baje razvija posebne vrste gimnastika z desno roko (seve samo pri onih, ki imajo še ta del telesa, karli vltun). Poljaki dvigujejo roko, samo ne vedo, ali jo naj izprožijo naprej poševno navzgor ali pa naj jo dvignejo in stisnejo v pest.

Prihodnja številka izide v soboto, dne 14. oktobra.

Cenjenim naročnikom

polagamo na srce naše položnice z vljudno prošnjo, da nam nakažejo zaostalo naročnino. Tistim, ki nam dolgujejo naročnino že od novega leta, smo jo položili poslednjič. Prihodnje številke jim ne moremo več dostaviti. — Le 30 dinarjev znaša letna naročnina za »Toti list«. Vemo, da so časi težki, vemo pa tudi, da je naša četrtna naročnina le 9 dinarjev. In teh 9 dinarjev vam pač ne bo težko pogrešati. Storitve svojo dolžnost in pošljite nam denar. Kar se tiče nas, vam zagotavljamo, da bo »Toti list« vestno izpolnjeval svojo dolžnost in vam nudil v teh hudih časih še nadalje dovolj razvedrila.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA.

Dognanja:

IZ ZGODOVINE UTRJEVALNIH DEL

Francoski učenjak Pierre Lefebvre je izdal zelo zanimivo knjigo, v kateri raziskuje zgodovino velikih podzemeljskih utrdb, kakor sta Maginotova in Siegfriedova linija. Ugotovil je, da imajo tako najmočnejšo utrdbo že v srednjem veku — Slovenci. Je to gora Peca, v kateri je bil kralj Matjaž z vso svojo vojsko.

S ŠPIRITISTIČNE SEANSE

Na neki špiritistični seansi v New-Yorku se je prikazal duh Macchiavellijev in izjavil, da je s sedanjim razvojem v Evropi popolnoma zadovoljen ter da ni pričakoval, da bo Evropa še celo v XX. stoletju sledila njegovim načelom. Macchiavellistom izreka svoje priznanje, saj so ga celo — po njegovi lastni izjavi — prekosili.

VZROKI ZADNJIH POTRESOV

Zadnje čase so seizmografski inštituti zabeležili več manjših potresov, mislijo pa, da se bodo potresi še nadaljevali. Zelo verjetno je, da so ti potresi enostaven — protest matere zemlje, ki že izgublja potrpežljivost, ko vidi, kaj se dogaja na njej.

NOV DUMPING

Darovalci krvi, ki so že tolikim rešili življenje, so v zadnjih časih zelo zaskrbljeni. Človeška kri je doslej imela gotovo ceno, v zadnjem času pa se je pojavil na evropskih »tržiščih« nov dumping človeške krvi, ki utegne imeti nevarne posledice za darovalce krvi.

Evropa — Moskva!

Moskva, mesto presenečenj, kaj tam v Kremlju zopet kuhaš, mar v Evropi mrhovino z boljševiskim nosom njuhaš?

Moskva, v Azijo rumeno, tjakaj rajši se obrni, in Japonca, tega zlomka, hitro v morje mi prevrni.

Tu v Evropi je kultura, oh, saj vidiš njene bliske, sreča, radost in ljubezen, oh, saj slišiš njene vriske.

Nas le pusti kar pri miru, nihče ti ničesar noče, pusti našo nam kulturo, ki prav zdaj sladkó ropoče.

S košom svojih presenečenj spravi se nad Azijate, Evropejci se brez tebe gremo prav lahko soldate.

Angel miru pri Stalinu

»No, gospod Stalin, kako je sedaj, me še potrebujete ali lahko grem?«

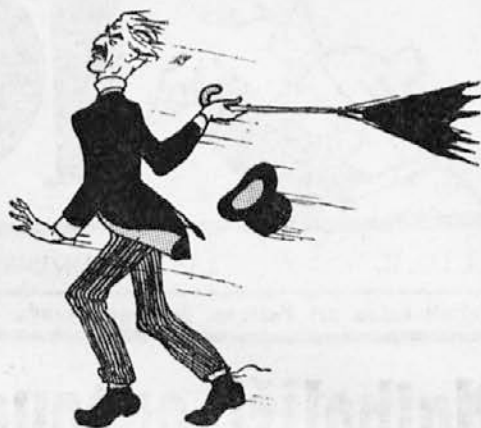
September 1939

Grmi, grmi, a ne povsod, razgret je evropejski vzhod, zapad reglja, a ne hudó, vso zmešano ima glavó.

Država spet je ena fuč, prižgali so ji večno luč, a sveč na tisoče gori za padle konje in ljudi.

Mužik pokukal je sem čez, Rimljan je za mirovno vez, pri nas smo tudi vsi za mir, koj, vojno vzame naj hudir!

Marelarjeva smola

Sem imel zato marelo, da bi rešil mir pred strelo, čuden veter je zapihal, mi marelo je zavihal.

Na zapadu nekaj novega:

PRASE

v službi človeka:

Je koristno prav zelo, vse pomije nam požre, ko zredi se mu telo, za človeka naj umre.

v službi človeštva:

Praznik vsak in za vsak god prase dobro nas gosti, kdor je količkaj gospod se ko prašič založi.

v službi domovine:

Proti tankom sili v boj, poljskih min se ne boji in za hraber narod svoj rad junaško smrt stori.

ŽIVIMO V ZLATIH ČASIH

Sovjeti prodajajo svojo robo samo za čisto zlato. Pridi v Moskvo, odloži čekine, nalôži robo, jo prepelji kakor veš in znaš, pod vodo ali pod zemljo ali nad zrakom, glavno je, da si jo vnaprej plačal — z zlatom.

Evropejsko zlato beži iz svojih ožjih domovin v Ameriko.

V Šanghaju je na kupe zamrznjenega angleškega zlata.

V Tiencinu je pa obkoljeno kitajsko srebro in zlato.

Še na Španskem premorejo nekaj zlata in navsezadnje ga ima že skoraj vsak zemljan nekaj, če ne v žepu, pa v — zobeh.

Nekoč bodo brali pravljico: Živeli so v zlatih časih in prelivali človeško kri.

AGENCIJA »RUMENA RACA«

nima poročati nič posebnega, kar se tiče njenega področja. Japonci so po stari navadi zmagovali. Zmagujejo namreč težke čase, premagujejo notranje sovražnike, a vsemu svetu imajo čast sporočiti, prevažno vest:

Boljševiki so na tleh!!!

Namreč na ukrajinskih in poljskih tleh. Rumena rasa slavi veliko duhovno zmago, ki je posledica japonskih zračnih zmag. Odkar so Sovjeti brez avijonov, so se odpovedali prodiranju v Azijo. Pa ne le to! Pobegnili so iz Rusije! V bojazni pred japonsko močjo se je zatekla rdeča armada na poljsko ozemlje in ne upa več nazaj. Ker pa japonski vojaški krogi niso taki kakor jih slika Čang-kajšek, namreč krvoločni in pohlepni po tuji zemlji, bodo počakali na razvoj dogodkov. Sicer je ta razvoj dogodkov tudi za Japonce včasih vražje muhast, a Japonci bodo le čakali nanj. Če se pred zimo ne vrnejo boljševiki na Rusko, pojdejo pomladi v Sibirijo. Namreč Japonci! Pozimi pa ne marajo dražiti medvedov. Pes ima pri jedi rad mir, medved pa pri spanju!

SLOVENSKI VSEVEDEŽ DRIN

bo najbrže imenovan za častnega člana japonske agencije Domej in Društva prijateljev Japonske. To pa zato, ker si je upal že začetkom septembra 1939 zapisati, da je Japonska že večkrat ponižala Rusijo. Na podlagi njegovih pisarij je japonski poslanik v Moskvi postal silno energičen in je zaprosil boljševike za premirje na mongolsko-mandžurski meji.

Tudi to je dosti pripomoglo, da so boljševiki na tleh!

CONFITEOR

poljske vlade

Lani smo šli na češki Tešin, letos oblast je naša že hin. Lani smo se Čehom smejali, letos pa mi doli smo pali, narod doma v stiski pustili, sami se ven brž potegnili.

POJASNJENA SKRIVNOST

London, 1. oktobra. Končno je pojasnjeno, kdo je potopil potniški parnik »Athenia«. Popolnoma zanesljivo je ugotovljeno, da jo je potopila neka slovaška podmornica.

KLUB ČAROVNIKOV

London, 1. oktobra (od našega posebnega dopisnika). V Londonu so ustanovili klub čarovnikov, ki ima sedaj že precej članov, med njimi mnogo politikov. Glavna naloga tega kluba je, da razbistri evropsko situacijo in ustvari trajen mir s pomočjo čarovniških trikov, ker so vse ostale metode odpovedale.

SO VPRAŠALI

kitajskega vojaka, kaj bi naredil, če bi se znašel na podminiranem ozemlju, obdan na vseh straneh od sovražnikov, a nad glavo bi mu bombarderji zvonili mrtvaško pesem.

»Snel bi kapo in se obrnil na samega Budho.«

»Zakaj pa nanj?«

»Kdo drugi bi mi v takem položaju ne mogel več pomagati.«

Septemberska popevka

modernega ptiča noja v madžarskem pesku

Ne slišim nič, ne vidim nič, zaradi mene sam hudič naj po svetu rogovili, trobi o sovjetski sili, jaz sovjetov ne priznavam in se v pesek zakopavam, nimam stikov diplomatskih, nočem Rusov azijskih, slišim nič, ne vidim nič, zame zlodej ni hudič.

JO POZNA

Krišpinova vdova se je znova poročila in novi njen mož pravi kuharici: »Liza, vi ste pač že dolgo pri moji ženi?« — Liza: »Že pet let! Vem, da vi ne boste tako dolgo zdržali.«

NI DOBRO

Kuharica (gospej, ki se je vrnila z letovišča): »Veste, preblaga gospa, ni dobro, da toliko časa izostanete. Gospod zadnje čase sploh niso več jedli.« — Gospa: »Zaradi dolgega časa po meni?« — »Ne, pač pa zato, ker so kar naprej pili!«

NI ZA TRGOVCA

Trgovec čita listek, ki mu ga je prinesel Potrebnežev Tinček: »Aha, tu stoji, da naj prineseš kave, sladkorja, smrdljivca in — očeta. Kako to... očeta?« — Tinček: »Ne, to pa ni za vas, očeta pa grem iskat v gostilno Pri zadnjem grošu.«

Na seji hudičev

»Dragi tovariši, predlagam, da izvolimo boga Marsa, ki tako vzorno ugonablja svet, za častnega člana pekla.«

Kdor hoče imeti
res dober dežnik,
naj pohiti k

BETKI LESNIK
MARIBOR, Glavni trg 17/a

Božo:

Ljubo doma, kdor ga ima!

Na daljnem zapadu se boj nadaljuje,
pri nas pa nevtralnost stabilno

Živimo kot prej — le s prav majhno
dobičkar boji se, da vse ne pojemo.

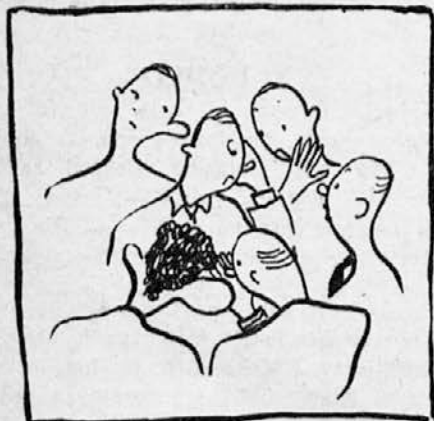
Ne mara znebiti se riža in moke,
ne mara prodajati več na obroke.
Računa, da pridejo taki spet časi,
ki dobro predalčke napolnijo v kasi.

Zavzdihnimo: Blagor ubogim na
duhu!

Kar jahaj na moki, na rižu, na kruhu.
Le eno, prijatelj, nikar ne pozabi:
da v shrambah redijo se — rusi in
švabi.

Še nekaj je, kar nas v nevtralnosti
moti:

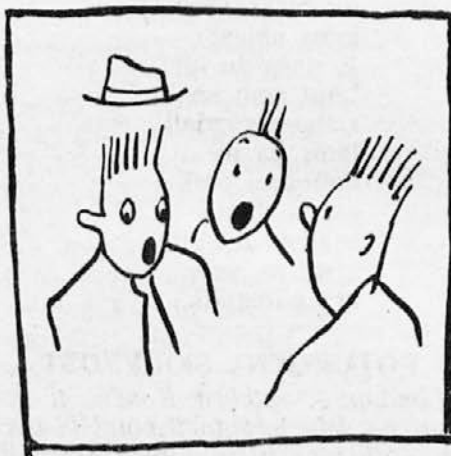
Čim srečajo dobri se znanci na poti
že slikajo glave, že jezik deluje.
Kdor bolj zna lagati, potem
predseduje.

On ve — iz povsem zanesljivega
vira,
da zemlja takorekoč se že podira,
da tudi nam več ni nobenega spasa,
da kmalu nažrtli se bomo vsi — gasa.

Vsa družba je blede, srce ji zastaja,
od strašnih novic jim kar v hlače
uhaja.

Da niso še mrtvi, da še so na sveti
spoznajo šele, ko začne že —
smrdeti.

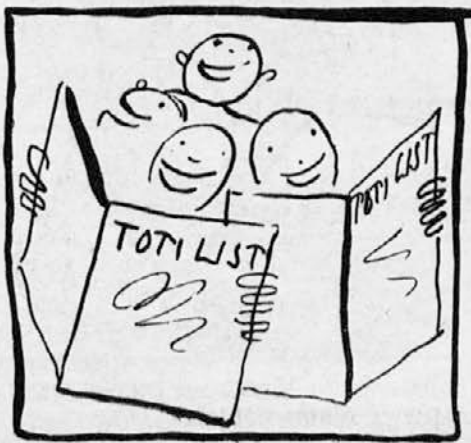
Potem pa med narod se širi novica:
do delavca, kmeta, do mestnega
škriča.

Lasje se ježijo nebógljeni raji,
dokler ne napravijo red — policaji.

Za dnevnike naše dandanes tak
čas je,
da žito poganja kar samo jim v
klasje,
čim kdo na tej obli glasno bolj
zalaja,
že mora iziti — posebna izdaja.

Par močnih naslovov, otep prazne
slame
in že kolporter ti en dinarček vzame.
Tiskarnar pa stoka in se pritožuje,
češ, kriza je tu, že papirja zmanjkuje!

Naš list pa ostane naj častna izjema!
Vesel, dobrodušen bo zgolj njegov
tému.

Odkrito, brez vsakršne lažne primesi,
med narod vesele novice ponesi!!

Potrošaj duhove na selu, na vasi.
Povej, da nastopijo tudi še časi,
ko bodo se zbrali vsi bratje Slovenci
pri enem ognjišču, pri skledici eni!

Kaj hodil, Slovenec, drugam bi iskati,
kar more domača mu zemljica dati!
Čemu bi, na primer, drugje krvaveli,
ko dosti je prilike v naši deželi?!

Za take podvige je mesec oktober
na Štajerskem najbolj primeren in
dober.
Slovenec, ki z dušo za kri se ogreva,
na Štajerskem mirno pusti lahko
čreva!

Ob vinskih trgatvah je stara navada,
da roka kar sama za kol prime rada.
Že leta sem nikdar trgatev ne mine,
ne da se med rebra kje nož ne
perine.

Zatorej, slovenski lokal-patrioti:
domače črevo na domačem le ploti
visi naj in širom sveta oznanjuje,
kako domačija pri nas se spoštuje!

Poročilo iz Moske

Sedemletni Vladimir Mihajlovič Krapotkin je včeraj na mestnem igrišču XII. rajona v Moskvi ob 16. uri 29 minut po moskovskem času izjavil svojim tovarišem, da je bila carska politika tlačenja Poljakov napačna. Oblasti so takoj aretirale dečka, njegovega očeta, mater, dva strica, staro mater po očetovi strani in štiri sestrice. Domnevajo, da se je deček nalezil teh svojih protiboljševiških nazorov od svojega starega očeta po materini strani, ki pa je že pred tremi leti umrl. Preiskava je v teku.

— Jesen nam je nasula na milijone češpelj, še več dogodkov, največ pa — gobcev...

— Tudi slinavka in parkljevka spet obiskuje domače kraje. To ni nič čudnega. Svoji k svojim! Ko imamo vendar pri nas poslednje čase toliko od samega jezikanja slinastih parkljarjev!

— Na Koroški cesti so pomagali razbojniku Roganu brez luči na oni svet. Še v poslednjem trenutku je bil sebi zvest in zato a-rogan-ten...

— Gobe so letos izredno drage. Kdor jih recimo vsak dan kupuje, gre lahko finančno po gobe in bo kljub temu — brez gob...

— Po mariborski okolici je neki brihtnež prorokoval nekim naivnežem iz neke črne knjige. Ta knjiga je bila — kot so na žalost šele po goljufiji ugotovili — Meyerjev konverzacijski leksikon. Zato jim je to prorokovanje tako drago prišlo. Iz kofeta, kot si dajo prorokovati nekatere inteligentne Mariborčanke, bi prišlo ceneje...

— Tisti apel v časopisju, ki se tiče štednje z vodo, je bil odveč. Mariborčani zelo štedijo z vodo že od nekdaj. To se vidi po gostilnah...

— »Dajemo na obroke«. Ti napisi so v splošno žalost izginili. Sedaj moraš, ko stopiš v trgovino, najprej plačati, potem te šele vprašajo, kaj želiš...

— Ruski generali in gubernatorji pa so od veselja kar deprimirani, ko jim domovina prihaja vedno bliže...

— Tretji ribnik je posušen, drugega že sušijo, tudi vsa podstrešja se morajo izprazniti. Kam bodo šle sedaj žabe in miši, to je sedaj vprašanje. Neki življenjski prostor jim bo treba ponuditi, sicer lahko izbrulne še ena vojna...

— Čudijo se nekaterniki prijateljstvu Rusov in Nemcev. Zakaj? Da so pa od stvarjenja sveta švabi in rusi po naših kuhinjah vedno skupaj, se nihče ne čudi?

— Ženske — jasno! — zadnje čase kar vse vedo. Vlaki pri njih trčijo drug v drugega in podmornice potaplajo ogromne ladje. Resnica je pa taka: Trčeni so pri njih le možgani, tiste podmornice pa, ki potapljajo ogromne ladje, pa so sigurno — švicarske...

— Neki radio je ondan poročal, da so sovražni bombniki bombardirali

Marburg. Takoj so pohiteli nekateri manjšinarji na cesto gledat grozotno razdejanje. Ker pa tega ni bilo, so tem potom vendar, čeprav šele anno domini 1939, dognali, da v Jugoslaviji ni nobenega — Marburga...

Izseljenec: Neverjetno! Deset let nisem videl Ljubljane, pa bi je kmalu ne spoznal več. Na vse strani se je razširila. »Prava reč! Kar mojo ženo poglej! Pred 10 leti sva se poročila — ali — pa jo danes poglej!« je zastokal njegov prijatelj.

NIZKE CENE

Vlomilce so v trgovini presenetili. Čez nekaj dni je bil trgovec pri sodišču zaslišan: »Ali so vlomilci dosti pokradli?« — »Vse je ostalo nedotaknjeno!« — Sodnik: »So bili pri svojem poslu pač zaloteni!« — Trgovec: »Mislim, da ne. Toda ko so videli naše cene, so si skoro gotovo mislili: Tu tako in tako dobimo vse zastoj.«

LEPA PROŠNJA

Mali Miloš priteče k staremu očetu: »Vzgojiteljica mi je strogo prepovedala rabiti kako tujo besedo. Lepo te prosim, povej mi jih nekaj, da jo bom dražil.«

Zaklonišča proti napadom iz zraka

Mariborčani so brihtni ljudje. Že pred desetletji so mislili na zračne napade. Edina mariborska zaklonišča so namreč iz te dobe. Nahajajo se po vinskih kletih. To je zelo komfortno. Samo ljudi po končanem zračnem napadu ne bi bilo mogoče spraviti iz zaklonišč...

D. Goflja:

Jeziki

Koder zdaj se le ozreš,
se vrte jeziki:
so v palači, v bajti so,
v banki in v fabriki.

Vsak dojenček jeziká,
še embrionalen,
že v otroškem vrtcu je
jezik kolosalen.

Kravja dekla Micika
pametne razdira,
z mlekarico Reziko
položaj glosira.

Vajenec čevljarski vsak
že pripombe dela,
ki jih Frau Schiwankartschitsch
je hudó vesela...

Kar še pisati ne zna,
niti dobro šteti,
vse to mora pač zato
jezik svoj vrteti!

Je jezikov milijon.
Kdaj se bo zgodilo,
da bi toliko, ko njih,
še — možganov bilo!

KOMPLIMENT

— Opažam, gospod svetnik, da se je vaš sluh zadnji čas zelo izboljšal.

— Prosim?

— Pravim — da — sedaj — mnogo — boljše — slišite — kakor — prej!

— Ne razumem niti besedice. Veste kaj, napišite mi to!

IZ UREDNIŠTVA

Urednik: »Tu imate svoje pesmi. Niso za naš list. Toda, ne nosite jih v svojem hlačnem žepu!« Mladi pesnik: »Zakaj pa ne?« Urednik: »Ker bi vam lahko noge zaspale.«

SPOKORNIK

Gospa Sela: »Oh, gospa, to ste srečni. Vaš mož pije sedaj le še limonado.« — Gospa Drobtinica: »Da! Danes ponoči je prišel domov popolnoma brezalkoholno pijan.«

Vinorodni kraj Haloze

Kako prijetno je čuti: vinorodne Haloze! Morda ste že tudi čuli, kako je pravzaprav tam. Vino pije tisti, ki Haloze ni obdeloval, ki Haloze le enkrat v letu vidi: ko zlato kapljico pokusi in odpelje. Oni, ki pa skrbijo za trto, so abstinenti, kajti jim vinca prav nič ne ostane. Da, celo jedo bolj malo; ker nimajo. »Nekaj pa vendar imajo,« boste dejali. Seveda

imajo: dolga preko glave. Zato ne jedo, zato ne pijo in vince prodajajo. Kaj bi se ne našel kdo in priredil za revne Haložane vsaj tombolo, če jim že drugače res ni mogoče pomagati? In bi jim najbrže tudi s tombolo ne bilo dosti pomagano, ker bi zopet oni drugi, ki vince kupujejo, pokupili vse tombolske karte...

TOČEN SREDNJEVROPSKI ČAS

Na majhni postaji je bila navada, da je vratar z rogom naznanjal točno 12. uro. Vsak prebivalec si je po trobentanju naravnal uro.

»Kako pa veste, kdaj je poldne?«, je vprašal vratarja nek izletnik.

»Po svoji žepni uri! Vsačo jutro si jo naravnam pri našem urarju!«

Izletnik se je za to zanimal. Drugi dan je šel tik pred 12. uro h urarju. »Trenutek, gospod,« se je opravičeval urar, »na postaji bo čez nekaj minut trobilo poldan, pa si moram naravnati ure!«

Peter Strelec

V kraljestvu palčkov

(Resničen dogodek v letu Gospodovem 1939.)

Taki jesenski večeri, ko zunaj dežuje in postaja po sobah vedno bolj temačno, niso bili Matiji Korenu, finančnemu podpregledniku v pokoju, nič kaj všeč. Star je že Matija Koren, brez zob (umetnega zobovja ne nosi), naglušen je tudi, v naslonjaču pri oknu sedi in luči ne sme prižgati. Zatemnitev mesta je predpisana. Njegov nadobudni vnuk Jurij Koren ali po domače Jurček, dijak in repetent 3. razreda ljudske šole, predsednik razrednega odbora »Aero-kluba«, pa je s to zatemnitvijo kar zadovoljen. V sobi se igra z modelom jadrnega letala; letalo kroži po sinjem nebu mračne izbe. Že dvakrat je v nemalo Jurčkovo veselje pristalo z močnim udarcem na dedovi pleši in napravilo na tem aerodromu dve dokaj veliki buli. Stari Matija pa ne zamerja svojemu milemu vnuku njegovega veselja do sinjega sporta. »Revček, dolgčas mu je v temi,« si misli in da bi mu olajšal ta dolg-

čas, ga pokliče: »Jurček, priidi sem!«

Jurček se je zavedal dveh pristankov jadrnega letala na aerodromu, na katere drugače dedek povezne klobuk in je zato diplomatsko vprašal: »Zakaj pa, dedek?«

Stari je prijazno nadaljeval: »Pripovedoval ti bom pravljico, da ti ne bo tako dolgčas.«

Jurčku ni bilo nič dolgčas (medtem je letalo pri zasilnem pristanku na mizi razbilo vazo, ki jo ima mama posebno rada), zato je globoko vzdihnil in si mislil: »Že spet začenja s pravljicami!« Ker pa je vedel iz izkustva, da so odrasli ljudje silno občutljivi, je spodobno rekel: »Prosim, dedek, kar povej!« in sedel na pručico ob dedkovih nogah. (V starem koledarju je videl tako sliko: star mož je narisal na njej in otrok, ki sedi na pručici. Dedku je ta slika zelo ugajala — zakaj mu človek ne bi napravil veselja in sedel na pručico.)

Stari Matija se je odkašljaj, kakor se pravemu dedku spodobi, in pričel: »Pripovedoval ti bom pravljico, ki sem jo čital še ko sem hodil v šolo. (Spet kakšna predpotopna štorija, si je mislil Jurček in zavzdihnil.) Naslov ji je: »V kraljestvu palčkov«. Nato je počakal, da bo Jurček kaj

Ako se slačiš ali oblačiš, kadar greš na kopanje, misli na **„MARA“ pletenine** Maribor Koroška cesta 26

Če si žejen ali lačen, če želiš sonca, zraka, zabave ali razvedrila misli na **„Griz“ (Oset)** pod Urbanom

MODERNI OTROCI

— Jeta, zakaj nimaš otrok?
— Ker mi jih štoklja ni prinesla.
— No, če še vedno veruješ v štoklje, jih seveda ne moreš dobiti.

V KAVARNI

— Vidiš, tisti gospod za ono mizo je profesor.
— Kako to veš? Ali ga poznaš?
— Ne, toda preden je sedel, je skrbno pregledal svoj stol...

SLIKARSKA

— Ali bi mi hoteli stati kot model, gospodična Erika?
— Bojim se, da tega ne bom znala. Še nikoli nisem stala kot model.
— Nič ne de. Jaz tudi še nisem nikoli slikal.

Manufakturno blago se dobi pol zastonj v

Trpinovem tekstilnem bazaru!

Oglejte si izložbe!

rekel, toda Jurček ni rekel nič. Zato je še enkrat zakašljaj in Jurček se je spomnil dolžnosti, ki jo ima kot dobro vzgojen otrok in posrečilo se mu je kolikor toliko prepričevalno veselo reči: »Prosim, prosim, hitro povej, ljubi dedek!«

Dedek je pričel: »Nekoč v davnih časih so živeli na svetu palčki. Svoja bivališča so imeli globoko pod zemljo.«

»Aha, zaklonišča pred zračnimi napadi«, je glasno vzkliknil Jurček.

Dedek ga je slišal in jezno prekinil: »Kakšna zaklonišča! Takrat še ni bilo aeroplanov! — Poslušaj! — Palčki so imeli svoje domovanje pod zemljo. To pa ni bila samo ena votlina. Imeli so velike prostore, ki so bili zvezani med seboj s podzemeljskimi hodniki, po katerih je tekla majhna železnica.«

»Aha, kakor Maginotova linija«, je rekel Jurček.

Dedek ga ni slišal, ker so ga zapuščale moči in ušesa, ter nadaljeval: »Tam so prebivali zato, ker so se morali umakniti hudobnim zelenim škratom, ki so prebivali po gozdovih. Tudi palčki so prebivali prej v gozdu, pod zemljo so hodili samo na delo. V zemlji so kopali...«

»Premoge, ga je prekinil Jurček.

He-he!

PODOBNOST

Slikar: Gospod Tonkovec, evo vam sliko vašega sina!»

Tonkovec: »Izvrstno! Čisto njemu je podoben.«

Slikar: »Toda slike še ni plačal.«

Tonkovec: »No vidite, tudi to je čisto njemu podobno.«

POMOTA

Sprevodnik: »Gospod, vi potujete v prvem razredu, čeprav imate vozovnico za tretji razred.« Gospod: »Oprostite, bil sem trdno prepričan, da se vozim v drugem razredu.«

RAVNO NASPROTNO

Na postaji neke lokalne železnice teče nek gospod ves obupan sem in tja. Postajenačelnik ga vpraša: »Hočete morda kaj jesti; iščete restavracijo?« »O, ne,« mu odvrne potnik, ravno nasprotno, ravno nasprotno.«

POGOVOR PRI VRATIH

Moški glas od zunaj: »Halo, je gospod Pavel tu?« Ženski glas od znotraj: »Ne. Notri pa ne smete stopiti, ker ležim že v postelji.« Moški glas: »Nič ne de; odprite malo vrata.« Ženski glas: »Nemogoče, je že nekdo pri meni.«

PRIDNA ŽENKA

»Ali si srečen v zakonu? Ali je ženka kaj pridna?« — »Pridna pa, pridna. Če pridem ponoči še tako pozno domov, jo dobim na hodniku z metlo v rokah.«

ROJSTNI DAN

»Prosim vas, gospod ravnatelj, če v ponedeljek lahko izostanem. Imamo v hiši domač praznik.« — »Kakšen praznik?« — »Praznujemo desetletnico štiridesetega rojstnega dne moje žene.«

NA GLAVNEM KOLODVORU

»Ppprrrosim ggggospood, aaali iiiiimate mmmogoooo pppol uuuuure čaaasa, rrrraaad biii z vaaami pppet mmmiinut ggggovoril.«

OH!

Sedmošolec (sam sebi): »Danes popoldne sva imela sestanek v parku. Od takrat me neprestano grize bolha. Oh, ko bi vedel, da je njena.«

ŠKOTSKA

Bližala se je policijska ura in plačilni je hodil od mize do mize in prejemal denar. Pri vratih so sedeli 3 škoti. »Si že plačal?« vpraša prvi. »Ne!« odgovori drugi in vpraša isto tretjega. »Jaz tudi ne,« je odgovoril tretji. »No torej,« pravi prvi, »na kaj pa še čakamo!«

SE MU NE MUDI

Župnik Romih: »Repnik, pustite vendar pijačo. Ali ne veste, da vas pijača počasi ubija?« — Repnik: »Nič ne de, meni se nič ne mudi.«

Katehet: »Zapomnite si, kdor vedno dobro dela in je pravičen, bo enkrat nosil zlato krono.«

Tinče: »Naš oče jo že imajo.«

Katehet: »Tako? Kje so jo dobili?«

Tinče: »Pri zobozdravniku.«

Drejče lekarnarju: »Ali imate kako zdravilo zoper bolečine?« Lekarnar: »Kakšne bolečine pa imaš?« Drejče: »Sedaj jih še nimam, toda očka ravno sedaj bere moje spričevalo.«

Gost: »Ali niste morda našli v moji postelji eno bolho?«

Sobarica: »Nisem. Od kdaj jo pa pogrešate?«

Obiskovalec: »Ali so gospa doma?« — Sluga: »Jo grem vprašat!«

ZNANKA

Peter in Pavel sta promenirala po Aleksandrovi, ko ju je srečala lepo oblečena ženska. Pavlu se je zdelo, da jo od nekod pozna.

»Ali poznate to damo?« je vprašal Pavel.

Peter jo je pogledal in rekel: »Zelo mi je znana! Počakajte — ta obleka je od moje žene, klobuk od moje hčerke, dežnik od moje tašče, — že vem! To je naša služkinja!«

»Ne.«

»Nafto?«

Ne. — Kopali so samo čisto zlato, drage kamne, diamante. Kadar pa so se vračali izpod zemlje, so jih hudobni zeleni škrtatje počakali, da jim odvzamejo drago kamenje. Palčki so mogli do svojih hišic v gozdu samo, če so se peljali čez majhno jezero. Na jezeru pa so jih čakali zeleni škrtatje s svojimi čolni in jim odvzeli vse dragulje.«

»Torej, pomorska blokada,« je dejal Jurček.

Dedek ga ni slišal in nadaljeval: »Palčki pa so bili tudi premeteni. Z eno roko so se držali svojega čolna, plavali so pod vodo, dihali so skozi slamico, ki so jo držali nad vodno gladino in metali ostre kamne v čolne zelenih škrtatov, jih s kamni preluknjali in jim čolne potopili.«

»Navadno torpediranje,« je rekel omalovažujoče Jurček.

»Kljub temu so jim odvzeli škrtatje toliko draguljev, da so se morali palčki umakniti pod zemljo. Zelo se jim je tožilo po sončnem siju in tudi slab zrak so imeli pod zemljo. Zato so nosili...«

»plinske maske,« je vpadel Jurček.

Naglušni dedek ga ni slišal in nadaljeval: ... »zato so nosili na svojih čepicah znak v obliki sonca s sončnimi žarki iz čistega zlata. Hudobni škrtatje pa so jih hoteli pregnati še iz njihovih podzemeljskih bivališč. — Ko so palčki pod zemljo kopali rove, so dvigovali zemljo kakor krti in te krtine so se videle vrh zemlje.«

»Zakaj pa niso maskirali svojih utrd?«, je vprašal Jurček.

»Tak daj no mir in poslušaj! — Škrtatje so udomačili črne vrane, prileteli na njih nad krtine in jih obsuli s težkimi kamni.«

»Bum, bum! Bombardiranje iz aeroplanov,« se je razveselil Jurček, dedek pa je bil preveč zaverovan v svojo pravljico, da bi ga slišal.

»Palčkom je zelo slaba predla, kajti v njihovo podzemeljsko bivališče se je že začela rušiti zemlja. Tedaj pa se je zgodilo nekaj čudnega. Palčki so neki večer, ko so vsi žalostni sedeli v svoji dvorani, zaslišali čuden glas. Tako mil in dober je bil, da so vsi hiteli iz svojega bivališča. Zunaj je stala lepa vila, ki se je ujela v grm, ki je bil poln trnja in se ni mogla rešiti. Palčki so jo osvobodili in ona jim je rekla: »V zahvalo

vam izpolnim eno željo.« Palčki so jo prosili, naj odžene hudobne škrtatje.«

Jurčku je bilo sedaj res dolgčas. Posledica tega dolgega časa: nove umetniške rezbarije na dedkovem naslonjaču. Izvedba z žepnim nožičkom: mojster Jurček.

Dedek pa je nadaljeval: »Drugó jutro pa so pridrveli hudobni škrtatje, da bi ubili uboge palčke. Tedaj pa jim je vila stopila nasproti, iztegnila svojo roko, v kateri je držala čarodajno palico, z njo trikrat zamahnila in — škrtatje so padli mrtvi na tla.«

»Imenitno — smrtni žarki!!!«, je vzkliknil Jurček veselo.

Dedek ga je sicer slišal, ni ga pa razumel, kajti časnikov ni čital in o stanju človeškega napredka in človeške kulture ni bil dobro poučen. Zato je mirno končal svojo pravljico: »Od tedaj spet palčki svobodno živijo na svetu.«

Dedek se je naslonil na naslonjalo, globoko vzdihnil in si mislil: »Kako lepe so te pravljice!«

Nato je dejal Jurček: »Dedek, sedaj pa je že zadnji čas, da greš spat!« Dedek je poslušno vstal in odkrevljal v svojo sobo, Jurček pa je g'edal za njim in zmajeval z glavo: »Oh, kako otročji je še naš dedek!«

Mnogo zabave za malo denarja

Od našega tujsko - prometnega strokovnjaka smo prejeli v objavo nekaj koristnih nasvetov, ki jih objavljamo za pouk dopustnikov.

§ 1. Kadar prideš na letovišče, ne vprašuj vnaprej za ceno, ker je to pri našem sistemu nepotrebno in vzbuja nesohtiden vtis.

§ 2. Po parih dneh napravi v hotelu pred sobarico in vratarjem sceno, čaš da si našel stenice v postelji. (Za vsak slučaj prinesi s seboj ducat rejenih eksemplarjev.) Če te pri tem škandaliziranju odvede vratar k direktorju, mu pokaži ljubke živallice in zagrozi, da boš njihov hotel javno ožigosal. Ako te direktor noče podkupiti z izbrisanjem računa, napravi pred gosti ponoven škandal — to navadno zaleže.

§ 3. Napravi vsak dan v drugi restavraciji razburljivo sceno. En dan najdeš muho v juhi, drugi dan las v krompirju itd. Navadno se posreči ta način brezplačnega prehranjevanja.

§ 4. Britje imaš lahko brezplačno z neplačanim abonmajem ali pa za polovično ceno na sledeč način: Ko si na pol obrit, napravi pri brivcu kraval zaradi nehiigijenske britve, umazane servijete itd. Ogorčen zapusti brivnico in pojdi k sosednemu brivcu, ki mu za obrito polovico lica odbiješ 50%.

§ 5. Vožnja s taksijem je brezplačna, če vzameš s seboj kovčeg (izposjen ali neplačan), v katerem je za obtežbo nekaj kamenja. Ko se vožnje naveličaš, ukaži zapeljati pred hišo z dvojnim izhodom. Kovčeg pustiš v vozu in se posloviš z besedami: »Pridem takoj.« ...

§ 6. V letovišču nastopaj oblečen po zadnji modi, ker bi sicer lahko vzbujal vtis — hohštaplerja ...

Iz Kranja

KRANJSKIM PROFESORJEM

se nudi lepa prilika, da sestavijo ročni leksikon javnega vedenja za vse letne čase in za različne režime. Zelo je nerodno, da naši meščani in vaščani ne morejo slediti vsem saltomortalom v politiki. Tako se primeri, da zgine Vodja, a mu še zmeraj vpijejo živijo. Pa pride Maček in so še zmeraj proti. To ustvarja zmede in rodi tudi nezaželjene posledice. Teh pa se obranimo in zato profesorje prosimo, da nas nauče oliko in prave politične omike.

Velemestni valovi

zajemajo gorenjsko metropolo. Gangsterji strašijo po našem podzemlju, šepavi in ravnih nog, v nogometu smo zmagoviti in tudi zločinska kronika ni prazna. Dobe se celo ljudje, ki pehajo žene v vodo in jih srečno pokopljejo, potem pa brez prič priznavajo takšno nerodno pehanje. Povejte mi, ljudje božji, ali bi iztaknili na priliko sumljivega bogataša, ki je, recimo tako, ukradel milijon in ni za ta greh nobene priče na svetu, povejte mi, ali bi tak bogataš priznal, da je milijon ukradel? Nikakor ne! On bi prisegel, da ga je zaslužil. Pri nas ni takih bogatašev, te imajo v Ameriki, tam še lahko milijon ukradeš, pri nas ga kvečjemu lahko preložiš iz ene banke v drugo in druga ne-sebična dela lahko opravljaš, če ti je dano, da imaš milijone in da ti ne zamrznejo. Imeti nezamrznjen milijon, tudi to je že zelo, zelo velemestno! Skoraj ameriansko!

ŠČASOMA BO ŽE ŠLO

Gospod Peter sreča gospoda Pavla na ulici.

«Ali je res, gospod Pavel, da odpotujete v Ameriko? Tam je vendar tedaj noč, ko je pri nas dan!»

«Da, vem to,» vzdihne gospod Pavel, »vendar upam, da se bom ščasoma že privadil na to.«

Poglejmo Ljubljano:

Po zgledu španskih mest so tudi v Ljubljani montirali smetne koše — proti napadam iz zraka.

Češpljev teden se je letos sijajno obnesel kot športna propaganda, ker so igrali v vsaki družini po par partij table-tenisa — z češpljevimi cmoki.

V sobotah ponoči se pokaže Ljubljana v pravem anti-prohibicijskem sijaju. Letos je to gibanje vsled obilne kaplice in mednarodnih zapletljajev v polnem razmahu. Ljubljanci komaj čakajo mednarodnih napetosti, da imajo izgovor za vinsko uteho.

Nogometni sodniki so vstopili v boksarsko zvezo, ker jim je nedeljska tekma jasno pokazala, da brez perfektnega obvladovanja boksa v Ljubljani kot sodnik ni varno hoditi na nogometno igrišče.

Dijaški knjižni velesejem postaja resna konkurenca gospodarskemu velesejmu. Vsled tega bi bilo umestno, da se dijaški prireditvi prizna — mednarodni značaj. Treba je le nekoliko zidanih paviljonov in povečanje veseličnega prostora, pa tudi fuzija s češpljevim tednom bi bila priporočljiva.

Zemljepisni pouk bo letos vsled bojazni dijaških izgrediv in stalnih mejnih korektur v naših šolah najbrže odpadel. Dijakom priporočamo, da si napravijo zemljepisne atlase iz zemljevidov, ki jih priobčajo naši dnevniki.

Te dni so predvajali v Ljubljani film »Okužena kri«. Vsled velike reklame so Ljubljanci kar drveli v kino, potem jih je bilo pa upravičeno sram vsled potegavščine, ki so ji nasedli: Eno uro in pol so gledali samo neokuženo Mikey-miško ...

Pravijo, da je po nedeljski nogometni tekmi Ljubljana polna — na glavnih grehov. In, da ima za to največ zaslug nenajavljeno moštvo, ki je nastopilo kar — ad hoc. Ljubljana je po tej tekmi tako nekako »privremeno nesposobna«, kajti je beležila rezultat 3:3 in to pomeni pri rekrutaciji »tesna prsa«.

SMOLA

Na grškem poslaništvu v Beogradu imajo nekega Slovenca za vratarja.

Ko se mu je narodil sin, je brž naprosil samega poslanika za krstnega botra. Misli je, da si bo s tem gnotno kaj pomagal.

Zvečer po krstu so poslanika nenadno za vedno odpoklicali, še preden se je mogel pojaviti s kakim darilom. Obupan se je popraskal vratar: »Prmedu, zdaj se kliče pankert za celo življenje »Arhilohos«, jaz imam pa figo od tega!»

Karo ♦ čevlji

Maribor

Gospodska ulica šte. 13

Bogata izbira

Zmerne cene

Izpod Karavank

JESENIŠKI AVTOMOBILIZEM

Gorjančev

Avto trobi: ta-ta-ta,
mam'ca, ali ste doma,
dajte svoje mi testo,
da zapečem ga lepo,
ga pripeljem spet domov
in potem hajd brž na lov
po vseh hišah, kjer radi
pečen kruh imeli bi.

ČEZ 300 LET

bodo svetovni zgodovinarji prebirali »Tov. Vestnik« in brali v njem Opomine iz sodobnega sveta. Pa bodo pogruntali, da bi svet lahko drugače stal, če bi poslušal opomine našega filozofa. Žal, da velikih mož sodobniki niso nikoli razumeli. Nekaterih niso doumeli niti v 300 letih, druge so pa spoznali že v treh letih. A malo se je rodilo takih, ki bi bili prepričani, da bodo zanimivi še čez 300 let. Jesenice premorejo takega velmoža in so ponosne nanj!

GLASILO JESENIŠKE PODJETNOSTI

se bori zoper govorniško navdušenost skoraj v vsaki številki. Pa zoper ljudske odrešenike in podobne sumljive tipe. In uspeh? Čudovit! Vsako nedeljo dvigajo ljudsko navdušenje številni govorniki iz podjetniške družine, ki kažejo svojo izgajenost v besedi. Spoznajo se tudi na pravljice o blagostanju in sožitju. Le konkurentom za enkrat še ni dana beseda.

DIVJAD SE CIVILIZIRA

V Radovljico je prispela deputacija divjih zajcev, da bi vpisali ves njihov rod med meščane, ker je precej žlahne pasme. Na Karavankah se je razvilo gibanje, da se vpišejo divje koze med domače živali. Ker so koze in kozli proti zajcem dosti bolj divji in rogati, ne silijo med meščane in so zaenkrat zadovoljni s tem, da preizkušajo — parkljevko in slinavko.

DA BI BILO NA SLOVENSKEM

približno tako kakor je ali bo na Hrvaškem, to željo so povedali možje občinske večine, ki imajo župana in župnika v svoji sredi. Pa so rekli možje občinske opozicije, da so oni zašepetali to misel in na njeni pod-

stavi jo je večina povedala na glas. In ker ima opozicija dohtarje v svoji sredi, utegne nastati pravda za državne in narodne zasluže.

NEKOMU V SPOMINSKO KNJIGO

Ni več stotakov
zdaj sleherni dan.
Mačka podil si,
zdaj sam si ugnan.

Iz Trbovelj

Našli so dva, ki vesta prav dobro, da ni pri rudarjih nič in da v jami čepi hudič. Ampak iz jam prileze na dan sajast rudar, ki koplje denar. Samo spraviti ga ne zna in zato ima nad sabo gospode, ki se na to spoznajo. In ti imajo menda veliko kaso, kamor zapirajo rudarske žulje. In sta se našla dva radovedneža, kakor pravijo, pa sta hotela prakticirati za kasirja, a ju usoda ni pustila blizu. Zdaj sta pa sama v kasi, v katero zapira človeška družba svojo vest. A na vesti nimata ničesar razen skomin, ki obidejo najbolj krepostnega kristjana, kadar si zaželi medenih časov. No, v Trbovljah tudi teh ne manjka. Pri nas so zborovali možje, ki pridelujejo med in to je dobro znamenje. Sploh je pa dobrih znamenj zmeraj več, zato knapovsko veselje še ni čisto preč.

PRED SODNIJO

Sodnik: »Ali ste bili v kritičnem trenutku gospodar svojih misli in dejanj?«

Obtoženec: »Ne, je bila moja žena poleg.«

SAMO ENKRAT

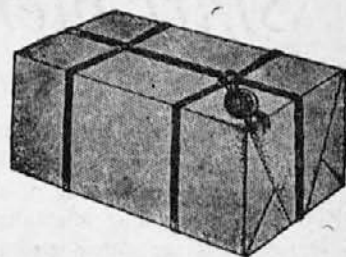
Filip: »Tri mesece poročena in že ločena! No, vas pa soprog res ni nosil na rokah.« — Gospa Žvižgulja: »Pač, samo enkrat, ko me je vrgel iz hiše!«

KRIVICA

Vinko: »Gospod učitelj je rekel, da je to krivica, če hrošča ujamemo in ga zapremo v škatljico.« — Gregec: »Tako! Hrošča ne bi smeli zapreti, mojega očeta so pa vseeno lahko zaprli!«

NERODNO

»Takle rdeč nos je pa res nekaj silnega. Danes zjutraj me je na cesti nekdo vprašal, če nimam morda kaj praznih steklenic naprodaj.«

Stotline takšnih paketov

odpošlje dnevno v vse kraje
v državi

Robna kuća

Zegebi, ilica 416

pri kateri lahko naročite vse
kar rabite za Vas, za Vašo
družino ali pa za Vaš dom

s pošto ali železnico.

Ako blago ne bi odgovarjalo,
ga zamenjamo ali
vrnemo denar.

Izberite vse kar potrebujete
iz naših razkošnih katalogov,
katere Vam na zahtevo pošljemo
brezplačno.

Naročajte tudi VI s pošto!

Srečko Srečkovič

je nevoščljiv, da imajo drugi ministrski predsedniki več sreče kakor on. Na priliko Daladier. Ta mož je kar trikratni minister. Srečkovič se je obrnil nanj z vprašanjem, kako je to možno. In je iz pisarne svojega kolege dobil med drugim tole pojasnilo:

»V tretji francoski republiki se ministrskemu predsedniku spodobi, da je trikrat minister. S tem ima tudi bolj trdno večino, ker dobi za vsak svoj predlog zmeraj vsaj tri glasove. Najvažnejše je pa to, da se na starost ne bo jezil na svoj narod, ker bo s tremi ministrskimi penzijami narodna hvaležnost dovolj jasno izpričana.«

Srečko je kihnil. Pomislil je na Chamberlaina, ki je že dokaj star možak, a še zdaj ne spreže, dočim je on moral iz vladne barke v svojih najboljših in najbolj zanimivih časih. Pa ne le, da Chamberlain krmila ne da iz rok, celo King-Hallu je odjedel kruh. Prej je on pisaril pisma, zdaj pa Chamberlain piše letake in celo vojsko je napovedal — pobornik miru. Srečko je škripal z zobmi od zavisti, ko je pa pomislil na Calinesca, se mu je debelo lice napihnilo od zadovoljstva. Žena se je začudila in ga vprašala, kaj mu je.

»Kaj! Srečo imam! Romunski kolega je padel s stolčka naravnost v jamo, jaz sem padel vsaj samo na tla. Vdova pa le še nisi in če jaz nisem v celoti Srečko Srečkovič, sem pa vsaj samo Srečko Milan Stojadinović.«

Smrt plemenitega moža

(Iz starih virov izbrskal Jacobus Galleputrus)

Ko je bil slavní Čingiš (tudi Džengis) = Kan zbral okrog sebe vsa mongolska plemena, se ga je polotil pohlep še po sosedih. Toda glej — njegove oči so bile tako strašne, da je zadostoval en sam pogled in vsak tuji poglavar (poklical pa jih je vselej pred se) je na mestu kleknil in se mu še zahvalil, da je sprejel njegovo ljudstvo pod svojo mogočno zaščito.

Ker mogočni vladar po ti poti pri najboljši volji ni prišel do borbe s kakršnim koli nasprotnikom, se je v plemeniti vojni obrti uril s tem, da si je dal vsako jutro iz podjarmljencev postrojiti vrsto dvajsetih mož, ki so jim bili njegovi služabniki napravili pričeško točno po sredi glave, on pa jih je potem z enim samim mahom razklal tako točno na dvoje, da je padla natančno polovica prav vsakega dela telesa in celo uda na levo in desno stran.

Med tem pa je še vedno upal, da se mu bo vsaj katera novih žrtev postavila po robu. Kajti če je sam zase s svojo jutranjo telovadbo res ostal v stalni lepi vaji, se je bal, da se mu s samimi takimi pohodi »z muziko na čelu« pomehkužijo njegovi vojščaki. Res je tudi nje neprenehoma vežbal v vseh vojaških umetnostih bodisi z meči, bodisi s sulicami. (Pušk, topov, bomb, strupenih plinov v tisti barbarski dobi žal še niso poznali; kvečjemu s kakimi katapulti si lahko vrgel nekaj kamena na sovražnika ali pa mu nagnal čez mejo tropo s koleno zastrupljenih podgan.) Toda globoko je bil prepričan, da je vir vseh ljudskih vrlin samo v junaških, kolikor le mogoče krvavih spopadih.

Tu se je Čingis = Kan spomnil starega Čember-čenga, poglavarja mogočnega plemena blizu tam preko morja. Starec je bil pred leti sam priplul sem čez, da se zavzame za neko revo, ki jo je on pravkar nameraval pobasati v svojo vrečo; no, tudi njega je bilo treba samo strupeno pogledati, da je dedec jadno odkuril nazaj. Toda takrat je šlo še za drugo! si je rekel Čingis = Kan — kaj če bi jaz zdaj njemu samemu porinil pest pod nos? Pokličem ga, starec se že iz ozira na znano oholost svojega plemena ne bo upal odzvati, potem pa mi pogledamo malo tja čez!

Rečeno, storjeno: na odločen poziv od te strani, na oni molk, a čez nekaj dni že vse črno Mongolcev!

Toda čudno: nikjer nobenega človeka ne na obali, ne daleč noter v deželo. Šele sredi brezkončne planjave za prvo goro nekaj sto ljudi, ki jim z visokega odra nekdo s hrbotom sem obrnjen govori.

Čingis = Kan pomigne svojim vojščakom, naj obstanejo, in se počasi bliža. Pod njegovim

groznim pogledom okameni vsa množica, da govornika nihče niti opozoriti ne more. In že stoji silnik tik za njegovim hrbotom s svojo strašno sabljo v rokah in sliši te-le besede:

»Vojaki! S tem končam. Dovolj jasno sem vam, mislim, že pokazal, kdo in kaj je Čingis = Kan. Ponavljam: če se hoče on boriti s silo in strahovanjem, mi se bomo z dobroto, s plemenitostjo in miroljubjem. In bodite prepričani, da ga bomo s tem orožjem, orožjem naše višje kulture in večje morale tudi premagali! Besede, ki sem jih vam zdajci spregovoril, so že napisane ter v sto in sto izvodih prepisane. Jutri ponoči jih vzamemo s seboj in postavimo v bližino njegovega taborišča naših deset katapultov. (Tudi mi nismo spali, odkar sem zadnjič pri njem spoznal njegovo nevarnost, in smo jih napravili še dvakrat več!) Sprožimo jih, da se listki razlete nad njegovo ter njegovih glavo in trdo smemo upati, da bo njih vsebina pretresla slehernega od njih, njega samega pa prepričala, da je na poti pogube. In zopet bo na nebu človeštva zasijalo sonce humanosti in —

Tu se je zablistal meč in iz enega Čember-čenga sta v hipu nastala dva. Toda o gorje: mož je govoril v govorici, po ugotovitvi njenega raziskovalca Henrika Heineja toliko sto let pozneje sestavljeno iz kopice suhih enozložnic, ki jih toliko časa obračšaš po ustih, dokler se ne raniš in jih s krvjo vred izpljuješ: ko je padel meč, je bil Čember-čeng ravno segel po enega teh slogov med leve čeljusti in v levi polovici njegovega razklanega trupla sta mesto polovice ostali dve tretjini njegovega jezika!

Ker pa si je Čingis = Kan na svojo nezmotljivo preciznost brezkončno domišljeval, ga je ta inkongruenca tako razljutila, da je dal na mestu poklati vso to cenjeno, med tem sicer že spet predramljeno, a kakor se je za te vrste govorov spodobilo, popolnoma neoboroženo poslušalstvo.

Nekemu Škotu so prinesli novo obleko, toda še preden jo je oblekel, je pograbil njegov triletni sinček škarje in odrezal eno hlačnico z novih hlač. — Kaj je storil Škot?

Odgovor: Odšel je h kirurgu in si dal amputirati nogo, samo da lahko nosi novo obleko.

MODERNO STANOVANJE

Služkinja: »Milostljiva, kje je omelo, da bi lahko spravila to pajčevino s stropa?«

Gospa: »Oh saj ni potrebno. Pojdite samo v stanovanje nad nami in prosite, da bi malo udarili z nogo ob tla, pa bo sama odpadla!«

Staljin

leta 1920

in 1940

Na konjskih dirkah je prav tako kakor v pisarnah: tudi čakajo le na prvega...

Ženska je kakor nogometni sodnik. Kakor hitro si človek nekaj dovoli — takoj zapiska!...

ZA 20 DIN

»Želite milostljiva, kuharsko knjigo za 50 din ali za 20 din?« — »Zadostuje manjša, mi mnogo ne jemo!«

SIGURNOST

Dora: »Kako je to mogoče? Pridete me prosit za roko s puško v roki?«

Ivan: »Oprostite gospodična, povedali so mi, da je vaš oče star medved!«

Poravnajte naročnino!

Letošnja žetef

L. 1939-40.

Na svitlo spisal: Danilo Goflja

III. šol. nal.

Ta šolska naloga je nosila prvotno drugačen naslov in jako drugačno vsebino, pa je gospod Profesor rekel, da je sedaj strogi pasji kontumac in da se ne sme nič lajati. Zato sem se zavil kakor očetje Trapisti f kopreno molčečnosti, kar se dangira resničnega dejanjskega stanu in sem pisal rajši o letošnji žetvi. Žetef, mislim da ne spada pod Paragraf, kvečjemu pod srp.

Letošnja žetef je na fseh Poljih jako obilna in Rešpeka polna in to ne samo f jugoslaviji, temveč tudi po celem vsemirju. F Jugoslovanskem panatu so madžari, švabi in fčasih tudi kakšen srb pridelali mnogo žita, ki pa kljub neftrahosti ne bo internirano f ljubi Domovini, temveč bo eksvakujirano in služilo za vsakdanji Kruh drugih držaf. Moj ljubljani ata, ki mu pravijo, da je jako Duhovit, zato ker zmeraj konstatuiramo samo dejansko stanje, je rekel, da smo jugoslovenci sploh veliki Aldrujisti, ker dajemo drugim Vsakdanji kruh, sami pa živimo od daikof. Jako lepo razvito žetef beleži tudi krompir, paprika in živinoreja sploh. — Naravnost prekrasna pa je žetef pri češplah. Ta žetef je tako ogromno razvita, da bi f mariboru in drugih Velemestih lahko spet 30. letna Vojska vun zbruhnila, pa bi jo fsi prebivalci srečno vun zdržali, če bi samo letošnje češple jedli ali pa napravili iz njih za Vojake konverze. Naravnost katastrofalna pa je letošnja žetef grojzdja, zato ker je Njegova izdelava velikanska, prodaja pa jako Minimalistična na trgu. To je jako razložilo iz razlogof, ker je notranji Organizem slovencef prištiman le na prešano grojzdje. Jako simpatetična je tudi žetef Fižola, ki bo f zavezništvu s jesihom in olem uprizarjal spet marsikakšne napade.

Brelestna žetef se obeta na travi in na slami. Ta jako bohотно poganja pod Nebo f glavah nekaterih Politikof. Toda ampak ta trava in slama še ni »žetef«, ker še ni pokošena, pokošena pa ne more biti, ker čvrsto rase f pognojenih glavah in bi morali f svrhu košnje te Politike pokositi, kar pa spet ne gre, ker morajo ostati živi. Kako bi sicer odgovarjali za vojsko?

Tudi vinotoči so imeli lepo žetef. Poželi

in oželi so skoro vse Pijance in je bilo fsaako nedeljo zvečer fse polno živih Mrtvakof. Kar dobra je bila letos tudi žetef raznih humorističnih in drugih Kongresof.

Živinoreja zadnje razdobje kar cvete in je pokazala naravnost odlično žetef. Naprimer: žetef rac. Te streljajo Novinari in so zato še plačani. Fsak dan ustrelijo narmajsto rac. Zato so fsi tako rejeni in racajo f Svoji porkulentnosti po uredništvi.

Zavidna je tudi žetef kraf, bikof in oslof. Ti živijo po bremenadah, gostilnah in kuhinah ter zjutraj od dveh do polnoči tep-atirajo od vojske. Dve uri pa spijo, zavoljo svojega govorilnega inštrumenta vun.

Tako vidimo, da je letošnja žetef obilna na fseh poljih, prač posebno pa na Bojnih. Na bojnih Poljih pa je Vojska vun zbruhnila in ima tam svojo žetef. Ne sicer med tistimi, ki so za Vojsko in so zato lepo na varnem f Zaledju, temveč med nedolžnimi človeki, ki se jim po Germansko pravi: »kanonenfuter«

Še bolj razvita, kot med Civilom, je žetef med vojaškimi Mrtvaki. Tako je izgubila polska že na stotisoče vojakof, nemčija še več, anglija pa kar milione, — plakatoč namreč.

Tako vidimo, je letošnja žetef kar zadovoljiva in je samo Fprašanje, kakšna bo končna — žetef te žetfe, ki je posledica žetfe trave in slame f — glavah politikof...

RAJ

V hotelu »Kozel« sta se sešla nekoč nek kanonik in nek rabin. Pogovarjala sta se o tem in onem. Slednjič je rekel kanonik: »Nocoj se mi je sanjalo, da sem prišel v židovski raj. Pfuj! Kak smrad je bil tam in kaka nesnaga! Na vseh koncih in krajih pa so stali capini in faloti.« »Čudno,« mu je odvrnil rabin, »meni pa se je sanjalo, da sem bil v krščanskem raj. Ne morem vam popisati, kako je bilo tam krasno. Same duhteče cvetlice in najslajše petje ptic. Toda — nikjer nisem videl niti enega človeka, zlasti ne kolega

Dobro in hitro kupite ali prodate. če se obrnete na realitetno pisarno

TRIGLAV - Josip Šimčič
MARIBOR, Aleksandrova cesta 12

Posredujem tudi za nakup hiš v Beogradu.

USTREŽLJIVOST...

V nekem trgu je pripravljalo neko društvo razstavo svojega dela. Na občnem zboru je rekel predsednik:

»Dame in gospodje! Kakor vam je znano, bomo imeli razstavo našega dela v okviru 25 letnice našega društva. Pozivam vsakogar, da po svojih močeh in zmožnosti prispeva k čim lepšemu uspehu!«

V prvi vrsti je vstal možak in dejal:

»Gospod predsednik, jaz se prvi priglašam. Sem mizar in bi bil pripravljen zastoj napraviti ta okvir!«

PRI LETOŠNJI MATURI

Profesor: »Povejte nam, kaj veste o rimskem cesarju Neronu?«

Dijak: »Nič dobrega...«

Profesor: »Torej govorite!«

Dijak: »Toda o mrtvih se mora govoriti samo — dobro!«

NIHANJE

»Kaj toliko premišljaš, Rado?« — »Premišlujem, kaj bi pil. Niham med vinom in pivom.« — »Pij oboje! Nihal boš potem, ko boš šel domov.«

OTROŠKA

»Kaj si pa narisal Pepček, pokaži!«

»Tebe, tetka!«

»Toda norček, to je vendar lokomotiva, ki ima sedem koles!«

»No, saj atek vedno pravi, da si stara mašina in da imaš eno kolo preveč!«

OBNOVA' F. NOVAK

dobavlja: kompletne stanovanjske opreme, tapetniške izdelke, posteljnino, preproge, linolej, zavese, železno pohištvo in otroške vozičke, najceneje

MARIBOR, Jurčičeva ulica 6

in Glavni trg 1 - Telefon interurban 29-05

Janez brihta

Je bil nekje za Rovtami rovtar, Janez mu je bilo ime, Brihta pa priimek, ker je bil čuda brihten in svetovalec devetim vsem. Kdor česa ni razumel, k Janezu Brihti jo je urezal — on si je podprl z dlanjo glavo, z desnim kazalcem si je jel trebiti nos, in preden si utegnil kihnuti, ti je že razložil, kako in kaj.

Je bilo v njegovem okolišu starejše ženske, Finika Marovtova. Ovdovela je bila in je imela sedem otrok in kruha nič. Spomnila se je Janeza Brihte in ga pobarala: »Janez, kako naj nasitim sedem lačnih kljunov in še svoj vamp povrhu? Nisem nič, ne vem nič in ne znam nič. Toda sedem lačnih kljunov je doma in skrbi ničliko!«

Janez Brihta je brž zasukal desni kazalec v levo nosnico in je važno odvrnil: »Zelo težek primer!« Napeto je razmišljal, a nenadno je vzkliknil zmagovalno: »Veš kaj, Finika, redila te bo človeška neumnost! Začni ljudi zdraviti! Za doktorico boš!«

Branila se je Finika, češ da niti pisati ne zna, ne brati, nikari šele zdraviti. A Janez jo je popeljal na svoj vrt in je dejal: »Iz teh-le zelišč, — to je namreč čedodelna trava — boš varila čaj in ozdravila ž njim vse bolnike. Dve pesti si jih lahko natrgaš, ker si reva, darujem ti ju. — Tako ukreni, če nisi udarjena!«

Ugovarjala je Finika: »Dve pesti? In ko ju zmanjka?« Janez je vzrotil: »Pa pomuži kjerkoli nekaj zelenjave. Trava je trava!« In ji je pokazal hrbet.

Finika je postala doktorica. Ni čakala, da jo je kdo pozval, ne, nikakor ne! Reci-mo: Artnerjeva Micika je imela otekle bezgavke — Finika je pridrvela sama od sebe in ji zvarila čaj. In ko je izvedela za Potočnikovo Rezi, da ima vročino, že je pri njej varila čaj. In je varila čaj za zaprtje, za krčne žile in za piko v očesu... Po treh tednih je pritekel k njej popolnoma tuj dedec iz desete vasi in jo prosil: »Gospa Finika, moja žena leži za otrokom, pridite in ji zvarite svoj znameniti čaj!«

Takrat je Finika izpremenila svojo tak-tiko in je varila čaj samo, kadar jo je kdo naprosil in popeljal na koleslju k bolniku. Le stanovanje je večkrat izpreminjala, radi raznih komisij in zasledovanja zavidnih zdravnikov. In je prebivala po 15. letih šele v trideseti vasi. Otroci so ji bili že vsi odrasli, hčerke pomožene, denarja in blagostanja je bilo na pretek. Finika je le še v najnujnejših primerih ordinirala in če so prišli z avtomobilom ponjo.

— — — Janez Brihta, sedaj že hudo pri-leten, pa si je tedaj nekega dne omislil za kosilo karpa. Razrezal ga je na kose in se spravil nadenj s požrešno slastjo. Kar naenkrat je dvignil roke, zavil oči in bil ves moder v licu, bolj moder ko karp.

In je hropel in se davil in imel ribjo kost globoko v sapniku. »Ježeš Marija«, so kričale hčerke, »po zdravnika!« so tulili si-

Telefon 22-07

IVAN KRAVOS

MARIBOR,
Aleksandrova cesta 13

novi, mati pa: »kaj bi z zdravnikom, zdrav-nik mu ne bo nič pomagal, brž naprezite in pripeljite Marovtovo Finiko!«

Janez je ležal v postelji. Nič ni slišal, nič ni vedel. Pa so se odprle duri, vstopila je Marovtova Finika, vsa v svili in v zla-tih prstanih in uhanih, a prvič od svojega doktorstva — poteptana in v zadregi: »Kaj je, Janez? Sem slišala, da ti tiči ribja kost v sapniku!«

Janez jo je požiral z očmi, a se je ni mogel domisliti. Nato jo je vendar potuhtal in se glasno začudil: »To je vendar... to je vendar Marovtova Finika, ki sem ji pred petnajstimi leti...!«

Finika ga je naglo prekinila, vendar z negotovim in plašnim glasom: »Janez, jaz... jaz... jaz ti bom skuhala čaja!«

Pa se je bliskoma vzravnaval Janez: »Fi-nika! K-a-j mi boš skuhala? Čaja?? Ti?? Meni???«

In je bruhnil v bučen krohot. Krohotal se je in kašljal in se zvijal in bruhal in se metal od smeha.

Kar naenkrat je bila ribja kost zunaj.

Užaljeno je odvrnila gospa Finika: »No, vsaj en požirek bi ga bil lahko popil, že zavoljo mojega renomeja!«...

Potrudite se do nas in prepričali se boste, da Vam po najnižji ceni izdelamo solidno obleko, plašč, kostum itd. Imamo vedno v zalogi najmoderneje štofe. Cene so-lidne. Za cenjeni obisk se priporoča krojaški salon

Kos Viktor - Maribor
Dravska ulica 6

VZDIHLJAJ

Gospo si pripovedujejo, kakšen križ ima-jo z otroki.

Pravi gospa Kondričeva: »Naš Mihec liže ves ljubi dan svoj palec. Ne da se odvaditi. Grozim, pretim, pretebam ga — nič! Palca od samega lizanja že skoro ni več. Pa se zmislím, mu nadrgnem palec z gnojnico in glej: odslej palca ne pogleda več!«

D. Goflja:

Jesenski motivi

Ko je cvetela še pomlad in sipala krasote bajne, živela Ema je in je imela črne kodre trajne.

Kot topol bil je vitek stas, številne so bile mu dike, napete kot balon bile prelestne njene so oblike.

Brenčalo mladcev je kar sto krog nje, da je nastala gneča. Prinesli so ji vročo kri s seboj in srca, vsa goreča.

Prepevali so, vriskali, smejali so se, srečni bili, iz polnih čaš in žejnih duš ljubezni so pijačo pili.

A ko prišlo poletje je, se parile so njive, trave, je Ema radi varnosti imela trajne kodre — plave...

Oblik napetost je prešla, postala je hudó obilna, je moder moral na pomoč, ker naloga mu je — nosilna...

Krog nje bili bankirji so trije, napetega trebuha, prinesli s sabo jurje so, da preje bi prišli — do kruha...

Momljali so ji na uho besede svinjske brez respekt, da bi podžgali leno kri, napili so na moč se sekta...

Zdaj je jesen, narava vsa pretrudno glavo že poveša, pet ima Ema sivih las, sicer ji pa cvete že — pleša.

Obilnost je po gobe šla, z njo tudi moder je izginil: čemu ji bo, ko čar oblik se tužno je kar v nič razblinil?

Krog nje en sam je penzionist, butica mu je — skleda plehka, vse, kar s seboj prinesel je, njegova so — kolena mehka...

Molče sedita, čuti ni še daha ne, nikar šepeta, počasi prav nasrebat iz dveh skodelic se — kofeta...

Gospa Cundrova ima doma živahno hčer-ko sedemnajstletnico. Poslušaj gospo Kon-dričevu in nenadno vzdihne: »Oh, ko bi mogla nadrgniti z gnojnico tudi — dija-ke!«

PRILOŽNOST

Gospod: »Zakaj me pa tako hitro bri-jete?«

Vajenec: »Da bom skončal predno pride-šef. Jaz še namreč ne smem briti!«

Novosti

na svetovnem knjižnem trgu:

Knez Konoje: Nekoč je bil pakt.

Molotov: Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Smygli-Rydz: Napoleon je bil samo eden.

Beran: Greh in kesanje in pokora.

Bonnet: Kriv nos da krive perspektive.

Trocki: Če bi ne bil trockist, bi spet paradiral.

Excésar: Zgodovina se ponavlja.

Stalin: Zadnji se res iz srca smeje, Molk je zlato (dve knjigi).

Chamberlain: Kdor veliko govori, se dostikrat ugrizne v jezik.

Drin, Ljubljana: Kompas za vse situacije, Zanesljivi prerok, Božji mlini meljejo počasi (tri knjige).

Jesen in zima

Jesen je tu. O tem nam priča jesensko vreme in obilo sadja, ki dozori samo v jeseni. Za nekatere je letos jesen bolj vroča kakor poletje — za tiste, ki zobljejo grozdje pod šrapnelskim soncem. Padavin je v tej jeseni več, a ne povsod. Tudi težje so te padavine. Dež je svinčen, toča pa jeklena. Padavine padajo na tla. Če padejo na hiše, obleže v kletih. S padavinami padajo tudi ljudje in se nič več ne pobero. Naj počivajo v miru, če so že padli.

Jeseni sledi zima. Tudi letos bo najbrže tako. Morda bo nekaterim dano, da dožive pomlad pred letošnjo zimo. Večino bo zajel mrz. Letos bo še prav posebno hud. Znamenja so že taka. Severni medvedje se že zdaj grejejo v Srednji Evropi. To so huda znamenja. Ampak korajža velja!

Vsaki zimi sledi pomlad.

In vsako pomlad se posmeje sonce. Tistim, ki jo dočakajo...

Modernizirani pregovori

Evropa obrača, Rus obrne.

Poljska žlahta — raztrgana plah-ta.

Rusija ni nora, tisti je nor, ki sili gor.

Kdor je pameten odjenja, kdor je pameten in močan, se zlepa več ne ustavi.

Pomoliš mu prst, on pa zgrabi za petrolejsko lampo.

Vsa pota vodijo v — Moskvo.

Bav — bav

Bežimo, tecimo, Rusi gredo, v svojih bisagah vruga neso, dolg ima jezik, žareče oči, iz njih mu peklenska zloba gori.

Iz ust mu zobje veliki štrle, kogar se loti, oj, temu gorje! dušo mu vzame, razpara telo, sune denarce, zlatnino, blago.

Vrag pred nikomur se ne ustavi, grofe, barone, vse vam podavi, hitro bežimo, naglo tecimo, ali pa Ruse nazaj napodimo.

Na oblakih

sta se srečala slavni pisatelj Sienkiewicz in maršal Pilsudsky. Pisatelj se je pritoževal, da ne živi več, ker bi spet lahko pisal romane, maršal se je pritoževal, da se ne mere več vojskovati. Pričakala sta padlega generala, da jima poroča, kako in kaj.

»Boljševiki so na Visli,« je poročal general.

»Kaj, na Visli?« sprašuje maršal in se jezi. »Jaz sem jih pognal, vi jih pa pustite nazaj! Zakaj sem le ustvaril čudež na Visli? Oh, vražji polkovniki, zakaj sem vam dal državo!«

Razjokal se je kakor se ne zlepa vsak maršal. Pa ga je potrepljal nekdo po rami, uzrl je očeta Hlinko, ki je tolažilno govoril:

»Ne pritožuj se zoper božjo previdnost.«

Maršal se ga je otresel, pater mu ni šel k srcu. Ugledal je tatička, hotel je k njemu, da bi poravnala to in ono, kar je bilo med njima navzkriž, a tatiček je šel dostojanstveno mimo. Maršal bi rad slišal kaj modrega iz filozofskih ust, pa je uzrl samo čuden nasmeh v očeh. Zapeklo ga je, a tedaj se oglasi bradati Pašič:

»Nemojte, braća slovanska, ima još Crnogoraca i Rusa!«

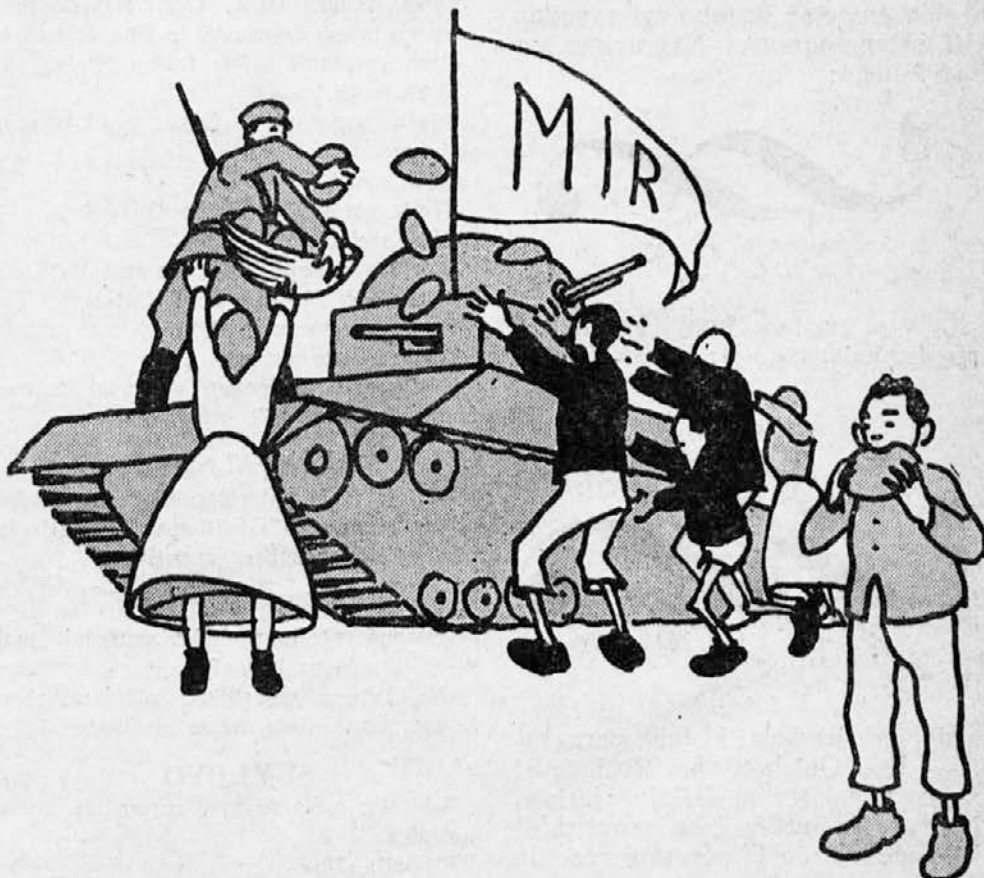
TUDI NEKAJ

Jože je stebel Ivana, gimnazijskega maturanata. Prisolil mu je dve zaušnici. Pozneje se poravnata in Jože plača Ivanu 150 dinarjev, da ne žene zaušnic pred sodnijo. Ivan pride domov, vrže 150 dinarjev na mizo in doda sentimentalno: »Prvi denar, ki sem ga sam zaslužil.«

NAJ ŠE POČAKA

Zdravnik: »Ti, naša služkinja mi toži, da nima apetita in da ne more ničesar zaužiti. Ji bom zapisal zdravila.« — Zdravnikova žena: »Počakaj rajši do jutri. Danes večerjamo ocvrte piščance, jih bomo lahko vsaj sami snedli.«

Sovjetski tanki miru

niso opremljeni le s strojnici, obloženi so tudi s hlebi, da tako poskrbe že prvi moment za dober utis.

Paragraf

Poglejte, kako zanimiva stvar je to:

§

Zgoraj repek, spodaj repek, v sredini pa okrogel trebušček, ki je votel in prazen. Kaj ne, lepo! O, da, paragraf nima jedra in vsebine. In še nekaj: paragraf je zanka, seve samo za nerodnega reveža, ki si ne zna pomagati; kdor pa je ugleden in premeten, zanki uide, če je še tako zvita. Primimo paragraf za gornji repek in ga potegnimo navzdol, tako da se zasuka in postavi na glavo:

§

Kaj vidimo? Nič se ne spremeni: paragraf ostane paragraf, pa naj stoj tako ali tako! Vedno je prav. — Paragraf obstoji iz dveh vprašanj, ki vprašujeta: kaj je resnica in kaj je pravica? Na vprašanji pa noben paragraf ne da odgovora. Položimo paragraf vodoravno na tla, tako-le:

§

Paragraf je zvita kača, ki se plazi po tleh. In če se še tako zvija, vedno je in ostane paragraf. Napravimo kači štiri noge:

Kača je postala konj. Postavimo nanj jezdeca, tako-le:

pa dobimo jezdeca, ki jaha paragrafe — Don Quichote na Rosinandi! To pa je takozvani »sijajen jurist«, ki pozna le mrtve črke paragrafe! Tako vidimo, da je paragraf res sila zanimiva stvar.

V. T.

VARČNOST

»Imam v pisarni dva pisalna stroja, toda samo eno gospodično!«

»To ni nič, jaz pa sem prodal oba pisalna stroja in obdržal gospodično!«

ESPERANTO

Na esperantskem kongresu: Srakar: »Glej, onadva gospoda. Saj znata oba dobro esperanto, pa se vseeno ne razumeta!« — Mrakar: »Veš, eden govori prleški esperanto, drugi pa ribniški.«

NESREČNA BRATA

Smola: »Kaj pa počneta vaša dva brata v prostem času?« — »Eden hodi na lov, drugi pa slika portrete, pa nobeden nič ne zadene.«

PRI IZPITU

V nekem razredu neke gimnazije. Profesor izprašuje zgodovino.

Dijak je Jurij Oven. Odgovarja povsem svojemu imenu in priimku in jima dela čast.

Prvo vprašanje: »Car Dušan Silni.«

Dijak molči.

Drugo vprašanje: »Bitka na Kosovem polju.«

Dijak molči.

Tretje vprašanje: »Balkanske vojne.«

Dijak molči.

Četrto vprašanje: »Kje ste rojeni?«

Dijak: »Na Polulah pri Celju!«

Profesor: »Veste to sigurno!«

Dijak: »Čisto sigurno!«

Profesor: »No, potem ste vsaj na eno vprašanje odgovorili pravilno!«

MAŠČEVALNOST...

»Kaj je tvoja največja želja?« je vprašal učitelj učenca. — »Umiti mamici vrat!« je odgovoril učenec brez razmišljanja.

DOBER BOBNAR

»Gospod profesor, kako napreduje moj sin v igranju na boben?«

»No, že gre, milostljiva, tolči po bobnu že zna, samo ritem mu še manjka!«

SUMLJIVO

Založnik: »Ste ta svoj roman že komu ponudili?«

Pisatelj: »Ne.«

Založnik: »Odkod pa imate to modrino nad očesom?«

DOBRO ZNAMENJE

Gospod Koren je ležal v postelji v veliki vročici. Na levi mu je stala žena, na desni pa zdravnik. »Izgini odtod, kača, zmaj, pošast!« se je bledlo bolniku. »Mu je že bolje; me že spoznava,« je šepetala ganjeno gospa Korenova.

NAPREDEK

— Kako gre vašemu Juretu? Ali kaj napreduje?

— Zelo. In kako je ponosen na to!

— Torej pride jeseni že v osmo?

— To ne. Revež je ostal v sedmi, toda v nogometnem klubu je napredoval iz rezerve v prvo moštvo.

V ŠOLI

— Zakaj rabimo žlico?

— Da jemo juho.

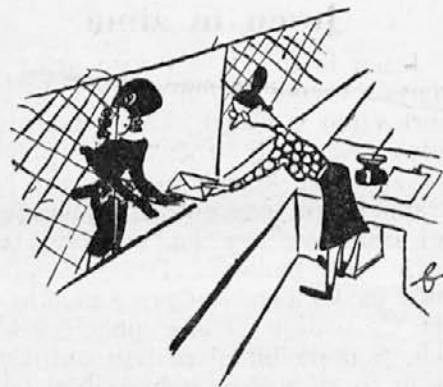
— Vilice?

— Vilice rabimo za meso.

— Zakaj pa rabimo nož?

— Nož rabimo na sejmu, če se stepemo.

POSTE RESTANTE

— Ni li tu zame neko pismo?

— Pod katero značko?

— Vroča nedečakanost.

— To pismo leži tu že dva meseca!

MODERNI ČASI

Elza in Jurij sta razgrajala v spalnici in motila očeta. Popade za roko Elzo in jo zapre v kuhinjo, Jurija pa v drugo sobo. Mali Jurij se prične smejati in kričati skozi vrata: »Ha, ha, to je pa imenitno. Igrala sva se moža in ženo in sedaj sva pa ločena!«

Kinč nebeški

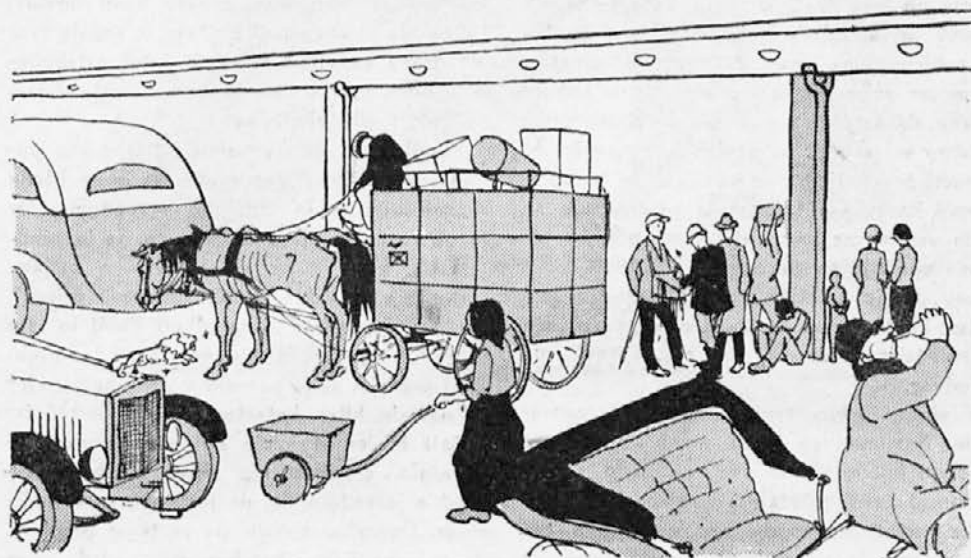
JESENSKA

Masla zdaj ne manjka več,
le denarja je zdaj manj,
to na Bledu se pozna,
vsi smo se pulili zanj.

Redkih se je že prijel,
drugi smo le bolj suhi
kakor pač že dolgo ne
tak suhi nismo bili.

Vendar vode je dovolj,
več kakor v poletnih dneh,
manjka le vabljevih krač
in denarnih mož nasmeh.

Mariborska poštna konjska vprega

pojde bojda v kratkem v penzijo. Objavljamo sliko slavnega voza, da si jo cenjeni bralci izrežejo in shranijo v spomin na čudo XX. stoletja. Voz sam bo pa prišel prav g. prof. Bašu in mariborski muzej bo, poleg gospoda profesorja, še za eno znamenitost bogatejši.

(Op. ur.: Gospoda profesorja si že dolgo nismo privoščili)

Šale — za velike in male

BOLJ ČITLJIVO

Janezek: »Gospod učitelj, niti očka niti mamica nista mogla prečitati, kaj ste napisali v zvezek.«

Učitelj: »Napisal sem, da moraš bolj čitljivo pisati.«

NEVOŠČLJIVOST

Gospa Ana opazuje v živalskem vrtu kameleona in pravi možu: »Poglej Tone, kako dolg jezik ima!« — »Ali si mu nevoščljiva, kaj?« odgovori mož.

NE DRŽI BESEDE

Mož: »Spet nisi vse dopoldne nič delala; kolikokrat si mi že rekla, da se boš poboljšala! Ali si se že? Še ne!«

Žena: »Kar pusti me in pred svojim pragom pometaj; kolikokrat si mi že rekel, da boš znorel! Ali si že? Še ne!«

DOBER ŠOFER

Kmet opazi na cesti avtomobilista, ki se je zaletel v drevo, ne da bi se mu kaj pripetilo.

»Slišite,« ga vpraša, »kako pa ustavite svoje motovilo, kadar ni nobenega drevesa?«

NASPROTJE

Učitelj: »Kaj je nasprotno od lahkomiseln?«

Ančka: »Resen.«

Učitelj: »Dobro! In kaj je nasprotno od lep?«

Ančka: »Grd!«

Učitelj: »In od prost!«

Ančka: »Toda gospod učitelj —?«

Učitelj: »Kaj pa je? Nasprotje od prost mi povej!«

Ančka (zardi): »Zaseđen!«

PO PREDPISU

Zdravnik: »Kaj pa je to, gospod Crnak? Saj se zdravila niti dotaknili niste?«

Bolnik: »Gospod zdravnik, nisem si upal, saj stoji na steklenici, da mora biti vedno zaprta!«

NE NARAVNOST

Sodnik: »Torej vi trdite, da vam je obtoženi rekel — vol?«

Tožitelj: »Ne naravnost, gospod sodnik, mojemu sinu je rekel — te-le.«

RED

Zdravnik: »Gospa, ali vaš mož redno živi?«

Gospa: »Zelo redno! Vsak dan je natančno prav isto uro pijan...«

NI TUREK

Šimen: »Ljudje, pogledajte si ga moža! Že trideset je, odkar je ženo pod zemljo spravil.«

Miha: »Bog nebeški! Ali je nema-ra Turek?«

Šimen: »Kaj še! — Grobar je!«

PETEGA POGREŠA

»Štirje vaših fantov so zopet na moji jablani,« toži soseda.

»Za božjo voljo, kje je pa potem Peterček?«

SPOŠTOVANJE

Neki vrtnar je govoril s svojim gospodom in graščakom o novem vrtu, ki bi ga bilo treba dobro pognojiti, in mu je v svoji globoko spoštljivi navadi svetoval:

»Sem bi morali, gospod baron, dati navoziti nekaj voz vašega visoko spoštovanega gnoja — — —

POZNO SPOZNANJE

Peter: »Kdaj si svojo ženo spoznal in vzljubil?«

Janez: »Najprej sem jo vzljubil, — spoznal sem jo šele pozneje.«

STARINA

Vnuk: »Babica, ali si bila tudi ti v Noetovi barki?«

Babica: »Nisem bila, dete moje.«

Vnuk: »Pa kako potem to, da se nisi potopila?«

ORIENTACIJA

Mlada profesorska zakonca sta na ženitovanjskem potovanju zašla v okolici Ženeve.

On: »Mila, izgubil sem orientacijo!«

Ona: »Pomisli, morda si jo pozabil v hotelu.«

NIMA ŠANS

Zaročenec, (ki je strašno ljubosumen): »Ali si kdaj poljubila kakega moškega razen mene?«

Zaročenka (povesi trepalnice): »Sem...«

Zaročenec: »Stoj! Ne povej mi njegovega imena, ker bi sicer pretepel tega človeka!«

Ona (dvigne trepalnice): »Ali, dragi, ne govori neumnosti. Za uspeh nimaš prav nobenih šans — ti eden — proti dvajsetim.«

PRIČUJOČNOST

Katehet: »Pazite otroci, Bog je vsepričujoč, to se pravi, da je povsod pričujoč. Severjeva, ko odide tvoj oče zjutraj v pisarno, kdo ostane pri tvoji mami?«

Učenka: »Striček.«

OSVOJITELJI

Profesor ženske real. gimn.: »Torej Juli Cezar, Hanibal in Napoleon, so bili veliki osvojitelji. Gospodična Čapkova, ali mi morete imenovati še kake druge?«

Dijakinja: »Casanova, Don Juan, Valentino in drugi.«

NEVARNO

Oprezno: »Ali ste že gospodu sporočili, da je dobila njegova gospa trojčke?«

»Ne, še ne — ker se pravkar bri-je.«

Teta Genovefa

(Pripovedovanje učenca 5. razreda.)

Imamo teto. Pa porečete: »Kaj je to! Tudi mi imamo teto!« Toda take tete, kot jo imamo mi, sigurno nimate! Junaška, plečata, nedoločene starosti (njen krstni list je že tako rumen, da ga ni mogoče čitati!), z lepimi kocinami pod nosom — à la Clark Gable. Njen glas sliči škripajočemu vretenu in kadar je jezna, izgleda, kakor kapitan tihotapske ladje. Kako smo k teti prišli, se naši starši ne spominjajo. Če verjamemo besedam moje mame, izvemo, da je teta prišla nekoč (temu je že zelo dolgo) na dvodneven obisk. Romantik bi rekel, da je teta pri nas že od prastarih časov. Teta Genovefa je jako domišljava in upa, da se bo še poročila. Ta misel jo tako preganja, da se oblači po poslednji modi. Izkopala je bojno sekuro proti vsem možem in barva se kakor pisanka. Nekega dne je šla z atekom, pa ju je srečal kolega iz pisarne. Začeli so šepetati, da si je tatek izbral ljubico in da ima slab okus. Ko je mama to začula, je napravila grozen kraval:

»Srečali so te, ti Don Juane, z neko narfabano rašpljo! O, moj Bog, kaj sem na stara leta vse dočakala!« itd. itd. Teta je vse to poslušala (ker itak vedno vse posluša) in ko se ji je posvetilo, je nastal jok in kričanje, da se je hiša tresla in so sostanovanci skakali skozi okna na prosto, kakor pri potresu v San Francisku. Teta je javkala in iztegovala roke k nebu: »Kaj, jaz sem že stara rašplja; jaz nedolžno dekle!« itd. itd. Štirinajst dni ni govorila z nami. Petnajsti dan pa je pri obedu nenadoma popolnoma jasno rekla: »Zdelo se mi je, kakor da smo odšli k Jezeru Krasnih Sanj in da sem tam našla svojo izgubljeno srečo. On je bil tako lep! Živela sva kakor dva golobčka.« Očetu se je ustavil cmok v ustih, jaz pa sem se prestrašil slike, če bi moral biti jaz tisti golobček. Sprva smo mislili, da ima teta pretres možganov (pred tremi tedni je padla preko škafo in udarila z glavo ob cementni stopnici) ni so se posledice šele sedaj pojavile. Vendar ni bilo tako hudol! Teta je čitala nek zaljubljen roman in On (pisatelj namreč) je v svoji sreči imenoval Blejsko jezero — Jezero Krasnih Sanj. Od tega trenutka je teta vzdihovala kakor ubogo dekle, ki bi moralo za mamico nekaj kupiti, pa je zgubilo denar. Začela je tateka siliti, da bi odšli na počitnice k Blejskem jezeru. Tatek se je branil, rekoč, da si on kot državni uradnik takšnih počitnic ne more dovoliti,

ker bi to ne bilo v skladu z uradniško tradicijo, ki zahteva, da o počitnicah ostane on in vsa njegova družina doma. Teta je začela grozno kričati, da ji baje brani v srečo, da je sebičnik, ne privoščji nikomur ničesar, samo na sebe nikoli ne pozabi in kar je glavno, da ne pozabi na svojo desetinko vina. Končno se je atek zatekel h kompromisu in ponudil teti, naj gre sama. Teta je ta kompromis zavrgla s krikom in pridigo, da se sama vendar ne more podati na pot, ker se to ne spodobi za tako mlado dekle. »A on čaka...!«, je zahtevala kakor Snegulčica. — Tatek se je moral vdati in nekega vročega julijskega popoldneva smo se odpravili na kolodvor.

V vlaku je bila vročina in teta je zadremala. Naslonila se je na mene in škripala z zobmi (njeno zobovje je brezhibno, saj ga je moral tatek plačati s svojim denarjem).

Na postaji Bled-Lesce smo izstopili in teta nas je peljala v najdražji hotel. Tatek je protestiral, toda teta mu je zaprla usta z besedami: »To je pravi hotel! Srčece mi pravi, da se tu seznanim z njim. Drugi dan, že zgodaj zjutraj, nas je teta prigovarjala, naj gremo na obrežje Blejskega jezera. Na obrežju ni bilo mogoče vzdržati v njeni bližini. Vzdihovala je neprestano: »Ah, jezero mojih krasnih sanj! Valovi se kodrajo in igrajo z mavričnimi barvami...« itd. ... itd. ...

Tateku je pričelo postajati slabo in moral je sesti. Teta je stala ob jezeru. Stopil sem k njej, toda vrag vedi, spodrsnilo mi je, treščil sem v teto in oba sva padla v jezero. Med njenim glasnim vresčanjem smo naju rešili. Mama se je križala, a meni je dal tatek zaušnico, toda zelo milo.

Tretji dan smo bili strašno presenečeni. Zjutraj se teta ni javila in čez eno uro so prinesli v hotel klobuk, denarnico in moker tetin plašč. Gospod, ki je to prinesel, je v zadregi in s skromnimi besedami povedal, da se je teta menda utopila. Klobuk in denarnica sta ležala na bregu, plašč pa je plaval na vodi ob bregu. Sreča, da nam je to pravil v zelo žalostnem tonu, ker bi sicer tateka zadela kap od samega veselja. Dva dni smo še morali čakati, ker so jo iskali. Ker pa trupla niso našli, smo se vračali domov. Mama je v vlaku jokala, tatek pa je od veselja skoro znorel. V vlaku je tatek pel: »Naša stara je umrla..., kol'kor kapljic, tol'ko let... Ti boš pa doma ostal!«... tako, da ga je morala mama opominjati: »Saj si bodo vendar ljudje mislili, da smo jo sami utopili! Uboga Genovefa!« Tatek je krotil svoje veselje in si nadel masko žalujočega.

V Mariboru je tatek v proslavo tetinega srečnega dogodka dva dni samo pil. Toda, ko sem se tretji dan zvečer vrnil domov, toliko, da nisem omedlel. Teta je sedela živa in zdrava za mizo, tatek je ležal z izbuljenimi očmi na otomani in mama mu je dajala na čelo mrzle obkladke.

V odlomkih smo izvedeli od tete vso pustolovščino. Drugi dan zvečer se je na Bledu seznanila z »zelo vljudnim gospodom«. Da bi pa razvnela njegovo ljubezen, se je predstavila kot vdova veletrgovca z ogljem. Nato ji je ta »zelo vljuden gospod« priznal, da jo ljubi, kakor ni še nikoli ljubil in teta je radi tega inscenirala svoj utop. »Zaljubljeni parček« se je preselil v drug hotel, kjer je nastala hitra katastrofa. Teta, hoteč izkušati iskrenost svoje najdene ljubezni, je vprašala, če ljubi njo ali njeno bogastvo. Sledilo je zagotovilo, da je denar postranska stvar. Gusarka moških src je tedaj priznala, da je suha kakor bambus, itd. ... itd. ... in da si je že dolgo želela seznaniti se s takšnim možem, kakor je on. O vsem, kar se je nato dogajalo, je teta odklanjala vsak pogovor z utemeljitvijo, da so to skrivnosti... in govorila le še o zagrinjalu minulosti. — Omenila je samo, da sta se »sporazumela« in da ji je oni »podlež« (prej »zelo vljuden gospod«) dal denar za pot do Maribora. — »Z mojim devištvom pa ne morete zbijati šale!«, je pripomnila z plamenečim pogledom. Naš tatek pa se je tisti dan vrgel iz obupa na dobre likerje.

Da—Mo.

LJUBEZNIVOST

On: »Prihodnji teden odpotujem; lahko za te še kaj storim?«

Ona: »Ne, zadostuje, da odpotuješ!«

Lasna pražarna Kave — se priporoča

LAH IVAN : MARIBOR

špecerija kolonijale — Glavni trg 10 — Telefon 25-50 — Dnevno sveže pražena.